

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8520201952
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8520201952.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, XXX XX U., občan SR, pr. zast.: Mgr. Elena Szabóová, advokátka, Hlavné námestie 7, Nové Zámky proti žalovanému: S. A., E. P., XXX XX X. S., G.: XX XXX XXX, v konaní o vzájomnej žalobe na ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 8C 42/2020-143 zo dňa 09.09.2022 takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o ochranu osobnosti, na základe ktorej sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný zverejnením článku zasiahol do jeho práv na ochranu osobnosti a zároveň sa domáhal primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3.000,- eur.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav v tomto znení:

„Z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 8C/48/2019 (t.j. vo veci, z ktorej bola vylúčená vzájomná žaloba) mal súd preukázané, že maloletý X. E. bol dňa XX.X.XXXX hospitalizovaný v S. A. v X. S.. Na žiadosť matky dieťaťa, ktorá sa nestotožňovala s postupom ošetrujúcej lekárky, bola hospitalizácia dieťaťa ukončená a rodina dieťaťa dieťa previezla do A. v F., kde dňa XX.X.XXXX zomrelo. Mal. X. bol synovcom žalovaného. Na profile S. E. v skupine stará.sk bol zverejnený príspevok ohľadom priebehu hospitalizácie mal. X. na detskom oddelení v X. S., ktorý začal tým, že zdraví tú hyenu na detskom oddelení v X. S., čo mala službu a končí tým, že to tak nenechá, že obvolá všetky médiá a že pozdravuje smeráckeho riaditeľa L. nemocnice. Od XX.X.XXXX začal žalovaný na svojom facebookovom konte pod názvom D. E. zverejňovať príspevky týkajúce sa smrti maloletého X., v ktorých obviňoval ošetrujúcu lekárku maloletého z detského oddelenia S. A. že je vrahyňa, že zabila maloletého X. a že riaditeľ nemocnice je obyčajný klamár, pričom pri týchto príspevkoch buď zverejnil svoju fotku s maloletým X., prípadne inicioval konverzáciu s odkazom na stránky zverejnené na tvnoviny.sk prípadne zdieľal článok zverejnený A. C., pričom v komentároch, v ktorých bol iniciátorom, reagoval na vyjadrenia vo zverejnených článkoch. Žalovaný následne najneskôr XX.X.XXXX zverejnil na svojej internetovej stránke článok s názvom „Podanie žaloby v súvislosti s nepravdivým ohováraním“ v znení, ako ho citoval žalobca v žalobe, kde žalobcu označil menom a priezviskom s tým, že žalovaný čelí na sociálnych sieťach nepravdivým tvrdeniam, ohováraniam, urážkam, vyhrážkam a spochybňovaniu odbornosti šírených D. E. spôsobom, ktorý charakterizuje jeho podprahovú osobnosť. Ide o tvrdenie v súvislosti s úmrtím dieťaťa jeho príbuznej v F. A.. Ďalej sa v článku vyjadril k následkom osôb

trpiacich vrodenou geneticky podmienenou metabolickou poruchou s tým, že takéto ochorenie nie je kauzálne liečiteľné v súčasnosti a takmer polovica týchto pacientov zomiera v novorodeneckom veku, asi 25% sa dožíva 1-5 rokov. Ďalej v skratke popísal hospitalizáciu dieťaťa, ktorá bola sprevádzaná nemiestnym agresívnym správaním rodinných príbuzných, slovným napádaním personálu a verbálnymi útokmi. Aj keď žalovaný rozumie emocionálnemu rozpoloženiu rodiča, štvavá, hrubá a urážlivá kampaň proti nemocnici prekračuje hranice tolerancie a žalovaný využije všetky právne prostriedky na ochranu zamestnancov aj dobrého mena nemocnice. Podľa predložených dokladov bol tento článok zverejnený do X.XX.XXXX.

Z uznesenia E. O. OR PZ v X. S. č. C.:E.-XXX/VYS-X.-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že trestné stíhanie iniciované v súvislosti so smrťou mal. X. na podnet T. E. bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, aké dôkazy boli vo veci vykonané vrátane dvoch znaleckých posudkov, z ktorých vyplýva, že príčinou smrti mal. X. bol rozvrat vnútorného prostredia maloletého v dôsledku vrodenej metabolickej poruchy, ktorá bola v priamej príčinnej súvislosti so smrťou maloletého. V poskytovaní zdravotnej starostlivosti od prijatia maloletého v S. A. až po smrť v A. v F. nenašiel znalec žiadne chyby. Chybu videl v postupe matky, ktorá donútila dieťa prepustiť a do jeho prijatia v nemocnici v F. došlo k ťažkému rozvratu vnútorného prostredia, ktorý progradoval a nezabránila mu ani adekvátna intenzívna liečba. Rozsudkom tunajšieho súdu vo veci sp zn. 8C/48/2019 z 2.11.2020 bola žalovaného (t.j. žalobcovi v tomto konaní) uložená povinnosť po dobu 10 dní zverejniť na svojom facebookovom profile ospravedlnenie: „Ja, D. E., sa ospravedlňujem za hanlivé a nepravdivé tvrdenia voči S. A., n.o., resp. jej zamestnancom, že spôsobili smrť maloletého X.“, v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá, bol zamietnutý návrh na prerušenie konania a rozhodnuté o trovách konania. Z tohto rozsudku tiež vyplýva, že dňa XX.X.XXXX E. R. v X. S., odbor všeobecnej správy vydal rozhodnutie sp. zn. OU-SL-E.-XXXX/XXXXXX-XXX, ktorým bol žalovaný uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil tým, že odo dňa XX.X.XXXX sa na webovom sídle sociálnej siete C. objavili na osobnom profile Bc. D. E. ničím neopodstatnené tvrdenia o zavinení smrti dieťaťa lekárkou nemocnice, v ktorých sa vulgárne vyjadroval na adresu P. D. W., že je hyena, veľká „mudr.“ krava a pod. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 13Co/18/2021 zo dňa 1.6.2021 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. a IV. výroku a rozhodol o trovách odvolacieho konania.

Tieto skutočnosti medzi stranami sporu ani neboli sporné. Sporná medzi stranami sporu ostala otázka doby, do kedy bol článok žalovaného zverejnený na jeho internetovej stránke.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 a 6 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že žalovaný publikovaním uvedeného článku sa bránil na predošlý status žalobcu v súvislosti s úmrtím pacienta, ktorý bol určitý čas v starostlivosti žalovaného. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca neoprávnene zasiahol do práv na ochranu dobrej povesti žalovaného, čo bolo právoplatne skonštatované v predošlom súdnom konaní. Táto reakcia bola primeraná s poukazom na to, že žalovaný v článku uviedol meno a priezvisko žalobcu, pričom situáciu vedel stotožniť len ten, kto mal vedomosť o tom, čo sa stalo, pričom o veci informoval predovšetkým žalobca vo svojom prvotnom statuse. Synovca žalobcu žalovaný v článku nemenoval a príznakom ochorenia, ktorými trpel sa venoval len všeobecne. Žalovaný priamo označil žalobcu len v súvislosti s tým, že sa jedná o podprahovú osobnosť, pričom v zmysle výkladových slovníkov je pojem podprahový spájaný s tým, na čo reaguje naše podvedomie, teda takéto osobnosť by mohla byť charakterizovaná tým, že sa snaží podnetmi ovplyvniť podvedomie iných. Význam takéhoto slova v zásade nie je dehonestujúci a negatívny a toto tvrdenie nemožno považovať za nepravdivé, nakoľko žalobca svojimi statusmi a negatívnymi hodnotiacimi úsudkami prisudzujúcimi vinu žalovaného za smrť svojho synovca ovplyvňoval podvedomie čitateľov svojich statusov. Z článku žalovaného je zrejmé, že nešlo o medicínsky názor žalovaného, aj keď sa jedná o zdravotnícke zariadenie, ale o názor právnickej osoby, ktorá bránila svoje dobré meno a tento článok nemožno hodnotiť izolovane, ale v kontexte celej situácie predchádzajúcej zverejneniu článku. Je nepochybné, že žalobca začal zverejňovať negatívne články o žalovanom v súvislosti s liečbou jeho synovca, pričom tento jeho postup bol vyhodnotený ako neoprávnený zásah do dobrého mena právnickej osoby teda žalovaného. Intenzita útoku zo strany žalobcu bola nepochybne vysoká, nakoľko o žalovanom uviedol, že jeho lekárka je hyena, vrahyňa a riaditeľ klamár. Za takéhoto stavu, ktorý navodil žalobca preto nemožno vyhodnotiť konanie žalovaného vo forme svojpomoci ako neprimerané a toto konanie nepresiahlo intenzitu zásahu zo strany žalobcu. Nakoľko boli splnené

podmienky pre uplatnenie svojpomoci zo strany žalovaného, je vylúčená protiprávnosť či neoprávnenosť takéhoto zásahu, ktorá je predpokladom pre úspešné uplatnenie práv žalobcu.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, keď priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu. Odvolateľ po citovaní článku, ktorým podľa jeho názoru došlo k zásahu do jeho osobnostných práv uviedol, že tento článok bol na webstránke nemocnice ako aj na sociálnych sieťach, pričom zásah do osobnostných práv predstavovalo konanie žalovaného, ktorý zverejnil o údaje o zdravotnom stave nebohého X. bez súhlasu osôb oprávnených na zverejnenie ako aj ďalších údajov, o ktorých sa dozvedel pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a to postup matky pri ukončení hospitalizácie ako aj s nepravdivým opisom správania sa príbuzných vo vzťahu k hospitalizácii maloletého X.. Zároveň výslovne pomenoval žalobcu ako podprahovú osobnosť, čo je v rozpore s povinnosťami zdravotníckeho zariadenia, respektíve zdravotníckych pracovníkov. Tento článok bol zverejnený nielen na jeho stránke, ale bol rozširovaný prostredníctvom sociálnych sietí. Uviedol, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil najmä zásadou použitia svojpomoci, pričom z právnej teórie je zrejmé, že svojpomoc je možné využiť len proti trvajúcej zásahu, ktorá musí byť primeraná a obranná. Je vylúčená útočná svojpomoc a pri takomto konaní nemôže dôjsť k ospravedlneniu zásahu do cti ďalšej osoby. Poukázal pritom na rozhodnutia vyšších súdnych autorít. Odvolateľ uviedol, že súd sa nevysporiadal s existenciou naplnenia všetkých zložiek prípustnosti svojpomoci, hlavne s tým, že nie je prípustná útočná svojpomoc. Pokiaľ súd tvrdí, že žalobca sa vulgárne vyjadroval na adresu ošetrojúcej lekárky, takýto záver z dôkazov nevyplýva, nakoľko žiadna osoba nebola v príspevku žalobcu označená menom a priezviskom. Zároveň pokiaľ súd tvrdí, že žalobca nepreukázal, že došlo k ujme na jeho právach a zároveň uvádza, že osoby, s ktorými bol žalobca v kontakte ho nepovažujú za podprahovú osobnosť vzájomne dochádza k rozporom v týchto skutočnostiach. Súd zároveň bagatelizuje toto označenie ako podprahovú osobnosť vo vzťahu k žalobcovi a zároveň sa súd nevyjadruje k tomu, či konanie žalovaného bolo alebo nebolo v súlade s jeho zákonnými povinnosťami, ktoré mu vyplývajú zo Zákonov č. 576 a 578 z roku 2004. Rovnako obrana, že pri hodnotení osobnosti žalobcu nešlo o medicínsky názor nie je dôvodná, nakoľko tento článok bol zverejnený na stránke zdravotníckeho zariadenia bez ohľadu na to, kto bol jeho autorom či lekár alebo nie. V meste ako je X. S. je vyššia miera pravdepodobnosti, že sa obyvatelia poznajú, a preto možno čakať vyšší stupeň identifikácie osoby opísanej v článku. Súd nemal preukázané a neposudzoval, či v čase zverejnenia článku nemocnice trval zásah žalobcu do práv žalovaného, preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné a vychádza z nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu ako aj nesprávneho právneho posúdenia. Zároveň došlo týmto rozhodnutím k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces. Z týchto dôvodov žiadal zmeniť napadnutý rozsudok tak, že súd určí to, že žalovaný od 20.09.2019 maximálne do 03.12.2019 neoprávnené zasiahol do práv žalobcu na ochranu osobnosti a za tento postup sa musí verejne ospravedlniť, a to zverejnením po dobu jedného kalendárneho mesiaca od právoplatnosti rozsudku.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril v lehote poskytnutej mu súdom prvej inštancie.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav

správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b/ CSP) odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

13. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že namietané konanie súdu nenapĺňa znaky porušenia práva odvolateľa na spravodlivý proces aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

14. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III.

ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07).20. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol. Preto neobstojí odvolacia námietka nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

16. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

17. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h/ odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. K odvolacej námietke, podľa ktorej sa súd prvej inštancie nevyjadril, či konanie žalovaného bolo v súlade s jeho zákonnými povinnosťami vyplývajúce zo Zákonov č. 576 a 578/2004 Z.z. odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Predmetom konania súdu a dôvodom pre meritórne rozhodnutie vo veci nebolo posudzovanie toho, či žalovaný postupoval v zmysle citovaných zákonov. Predmetom konania bolo posúdenie toho, či konaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu alebo nie. Toto súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí meritórne vyriešil.

19. Rovnako tak skutočnosť, že žalovaný zverejnil na svojej webovej stránke správu, v ktorej označil žalovaného za podprahovú osobnosť nemožno považovať za medicínsky názor bez ohľadu na to, že sa jednalo o webovú stránku zdravotníckeho zariadenia. Takýto záver vzhľadom na zistený skutkový

stav nemožno prijať vychádzajúc aj zo samotného článku, kde tento začína slovami „S. v súvislosti...“. Žalovaný v uvedenom článku konštatoval fakty teda to, že v súvislosti so statusmi žalobcu podal žalobu na ochranu dobrej povesti právnickej osoby a trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohovárania. Zároveň žalovaný uviedol, že čelí na sociálnych sieťach nepravdivým tvrdeniam, ktoré rozširuje žalobca, a to spôsobom charakteristickým pre jeho podprahovú osobnosť. Súd prvej inštancie v súvislosti s posúdením slovného spojenia podprahová osobnosť správne s prihliadnutím na význam slova podprahový zhodnotil, že týmto konaním nedošlo do zásahu do osobnostných práv žalobcu tak ako to uviedol v bode 21 svojho odôvodnenia.

20. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie považuje za nutné zdôrazniť, že tento prípad je nutné vnímať v celkových súvislostiach teda nemožno nebrať do úvahy to, že so statusmi na sociálnych sieťach, ktoré sa týkali liečenia maloletého X. a ich publikáciou začal žalobca, a to veľmi nevyberavým a nevhodným spôsobom, čo bolo konštatované aj rozhodnutím súdom vo vzťahu k ochrane dobrej povesti právnickej osoby. Reakciu žalovaného v tejto súvislosti nemožno hodnotiť ináč ako snahu o poskytnutie stanoviska dotknutej strany, a to v čase, keď ešte neboli k dispozícii rozhodnutia civilných súdov, či rozhodnutia v rámci trestného stíhania o tom, či konanie žalovaného malo negatívny vplyv na zdravotný stav maloletého X..

21. Pokiaľ sa týka ďalších argumentov žalobcu v súvislosti so zverejnením údajov o zdravotnom stave nebohého X. ako aj o postupe jeho matky, k uvedenému možno uviesť, že žalovaný vo všeobecnosti poskytol informácie, ktoré súvisia so zdravotným stavom pacientov trpiacich určitým typom poruchy bez uvedenia mena maloletého pacienta. Pokiaľ žalobca uvádza, že údaje týkajúce sa agresívneho správania príbuzných mohli zasiahnuť do jeho osobnostných práv, odvolací súd sa s týmto tvrdením nestotožňuje s tým, že v tejto súvislosti neboli zverejnené žiadne mená osôb, ktoré by sa mali dopustiť takéhoto správania. Ďalší obsah článku, v ktorom žalovaný vyjadruje porozumenie s emocionálnym stavom príbuzných s jej ubezpečením, že poskytuje zdravotnícku starostlivosť na vysokej profesionálnej úrovni nemožno dospieť k záveru, že týmto spôsobom bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu.

22. Pokiaľ sa týka námietky ohľadom vylúčenia útočnej svojpomoci v danom prípade nemôže byť na základe skutočností uvedených v tomto článku takéto konanie žalovaného vyhodnotené ako útočné konanie a pokiaľ nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu je nedôvodná ani námietka toho, či sa jednalo o primeranú alebo neprimeranú svojpomoc alebo či vôbec boli splnené podmienky preto, aby toto konanie žalovaného bolo právne posúdené ako konanie vo svojpomoci.

23. V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu nie je ani relevantnou otázkou posúdenie toho, či reakcia žalovaného na jeho webovej stránke spĺňa predpoklady svojpomoci podľa § 6 Občianskeho zákonníka alebo nie, nakoľko z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že tento článok nezasiahol a nemal ani potenciál zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Prípad kedy dotknutá strana reaguje obdobným spôsobom teda obdobnou formou na určité tvrdenia vznesené druhou stranou nie je typickým príkladom svojpomoci, no ani takáto možnosť nemôže byť vylúčená. Tento záver vyplýva aj z obdobného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 3769/2011, podľa ktorého okolnosťami, ktoré vylučujú neoprávnenosť zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby sú okrem iného aj výkon práva kritiky v zmysle listiny základných práv a slobôd, všeobecná svojpomoc podľa § 6 Občianskeho zákonníka, odvracanie škody podľa § 417 Občianskeho zákonníka a ďalšie.

24. V danom prípade ide o výnimočnú situáciu kedy nie je udržateľná konštrukcia, podľa ktorej sa subjekt, ktorého práva boli narušené bol nútený vyčkávať na rozhodnutie zo strany verejnej autority ako je to v tomto prípade. Žalovaný týmto spôsobom reagoval na články publikované žalobcom, a to v čase, kedy tento zásah nebol ešte ukončený, teda reagoval svojím článkom na článok žalobcu, ktorý bol verejne prístupný na sociálnej sieti. V princípe teda možno súhlasiť so zhodnotením takéhoto konania žalovaného tak ako to uviedol súd prvej inštancie v bodoch 20 a 21 svojho odôvodnenia.

25. Vo vzťahu k predloženým rozhodnutiam odvolacích súdov odvolací súd dodáva, že tieto rozhodnutia vychádzajú z odlišného skutkového stavu než v danom prípade, preto tieto závery nie sú v prejednávanej veci aplikovateľné, čo platí aj o záveroch rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky s poukazom na skutočnosť, že odkaz na judikatúru cudzieho štátu bez poznania aktuálnej platnej úpravy Českej republiky a jej odlišnosti k Slovenskej republike s prihliadnutím na viac ako tridsať ročnú neexistenciu spoločného štátu je nedôvodné.

26. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na skutočnosť, že úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).